

متن پرسش

بسمه تعالی. سلام علیکم: با توجه به این‌که می‌فرمایید حضور اربعینی این سال‌ها، حاضرشدنِ انسان‌ها در وسعت حیات توحیدی خاصی است که در این تاریخ به میان آمده است؛ جایگاه ما جاماندگان از این میدان که تنها می‌توانیم در روز اربعین با پیاده‌روی خود به سوی گلزارها و گلستان‌های شهداء حرکت کنیم، کجاست؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: مهم حضور در این راهی است که در مقابل ما گشوده شده است آن‌هم به سوی روحانیتی که حضرت سیدالشهداء «علیه‌السلام» مقابل ما گشودند و با توجه به روایاتی که تأکید بر زیارت آن حضرت در اربعین دارد؛ این گشودگی بیشتر در مقابل ما به ظهور می‌آید. حال ماییم و مدّ نظر قراردادن حضرت سیدالشهداء «علیه‌السلام» چه در مسیری که به کربلا ختم می‌شود و چه در مسیری که به شهدایی ختم می‌شود که منور به نور شهادت حضرت امام حسین «علیه‌السلام» هستند. البته معلوم است که اگر بتوانیم در مسیری حاضر شویم که به کربلا ختم شود، چرا آن‌جا نباشیم؟ بحث بر سر آن است که آیا در این زمان می‌توان به همان صورتی که می‌فرمایید به یک معنا در آن میدان و در این تاریخ حاضر شد؟ مهم حضور در تاریخی است که در حال شروع و گشایش است. در آن صورت جاماندگان به هیچ وجه جامانده نیستند. دل‌های مشتاقی که از ماه‌ها قبل در انتظار سفری ملکوتی‌اند؛ جا نمی‌مانند، هرچند محدودیتِ عالم خاک زنجیر به پایشان بسته باشد. «بُعد منزل نبود در سفر روحانی». اینان همان «دل‌دادگان» نه «جاماندگان». به اندازه حسرتی که از رفتن دارند، آن حسرت، آنان را بیشتر از رفتن‌های معمولی در آن‌جا حاضر می‌کند. و در این رابطه می‌توان گفت: خوشا به حال دل‌دادگانِ جامانده. موفق باشید